

STEAG PENTRU POPOARE

„Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag (semnal) peste popoare! Iată ce vestește DOMNUL până la marginile pământului”. — Isa. 62: 10, 11, *An Amer. Trans.*; Moliatt

IEHOVA Dumnezeu a dat porunca, în acest veac minunat, ca să ridicăm un steag (semnal) pentru popoarele tuturor națiunilor. Mai bine de șapte veacuri înainte de începerea erei noastre comune (creștină), profetul Său Isaia, prezise ridicarea acestui steag de o astfel de importanță mondială, și, astăzi, steagul a fost ridicat. El devine vizibil din ce în ce mai multor popoare. Steagul este ridicat pe un loc înalt, pentruca să poată deveni un loc de adunare, de întâlnire, la care oamenii, cari caută o guvernare divină, să se poată strânge și contribui cu prezența lor ca supuși și sprijinitori. În această „epocă atomică”, însemnată prin întemeierea organizației Națiunilor Unite, oamenii de pretutindeni sunt îndemnați să se alinieze organizației internaționale, ca singura speranță ce mai rămâne pentru omenire. Purtătorii de cuvânt ai acesteia ne avertizează că chestiunea este umătoarea: Ori aceste Națiuni Unite, ori haosul și distrugerea civilizației. Sprijinește profeția lui Isaia acest avertisment? Este această organizație internațională, aceea, la care Isaia se referă ca steagul, în jurul căruia trebuie să se adune popoarele pentru ocrotire și mântuire? Și sunt ziditorii Națiunilor Unite aceia, cari au ridicat steagul, prezis, devenind astfel aceia, cari au împlinit profeția? Pentru a răspunde la aceste chestiuni, se cere o cercetare sinceră a faptelor și a Scripturilor.

2 Profeția despre steag, așa după cum a fost tradusă din ebraică în românește, în cea mai populară ediție românească a Bibliei, Noua traducere românească, sună: „Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare! Iată ce vestește DOMNUL până la marginile pământului”, etc. (Isa. 62: 10, 11). Alte traduceri de dată mai recentă vorbesc, deasemenea, despre aceasta ca un „stindard peste popoare”, sau chiar un „semn”. Prin expresiunea „stindard”, nu trebuie să înțelegem ceva asemănător drapelului sau steagului într-un sens modern, căruia i se depune jurământ de credință, este salutat în semn de respect și i se fac ceremonii religioase. Iehova Dumnezeu este acela, care, prin profetul Său, poruncește să fie ridicat acest așazis „stindard” pentru popoare; și El nu ar porunci ridicarea a ceva ce violează propria Sa poruncă sfântă: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor, cari sunt în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților în copil până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și pădesc poruncile Mele”. — Ex. 20: 4-6, *Am. Stan. Ver.*

3 Prin expresiunea „stindard” nu trebuie să înțelegem ceva asemănător stindardurilor națiunilor din vechime, astfel ca Egipt, Asiria și Roma. Asemenea stindarde aveau practici idolatrice legate de ele. O ciclopedie *) ne spune: „Invenția drapelului sau stindardelor se atribuie, de către autorii din ve-

chime, Egiptenilor, și aceasta cu mare probabilitate, întrucât ei avuseseră cea mai de timpuriu forță militară organizată, despre care avem ceva cunoștință... Diodorus ne informează că drapelurile Egiptenilor constau din figura unui animal, la capătul unei sulite. Printre sculpturile și picturile egiptene apar, deasemenea, și alte stindarduri... Printre drapelurile Asirienilor din vechime, se foloseau în mod obișnuit, mai cu seamă, de două feluri — unul, compus dintr-o prăjină cu o ghiulea și cu un steag la vârf; altul, având figura unei persoane, probabil o divinitate, stând pe una sau două figuri de aur și trăgând cu arcul. Modelele cele mai vechi sunt mai mult probabile să fi fost legate de scopurile religioase decât de cele militare, întrucât ele se găseau în fața unui altar... Grecii cei vechi întrebuițau pentru drapel o bucată de armură la capătul unei sulite; ... Națiunile grecești deasemenea desfășurau efigiile (chipurile) dumnezeilor lor tutelari (ocrotitori), sau simbolurile lor particulare, la capătul unei sulite. Unele dintre ele, aveau, simplu, literele inițiale ale numelui lor național”.

4 În ce privește Romanii, *Encyclopaedia Britannica*, ediția unsprezecea din 1910, volumul 10, sub „Drapel”, ne spune: „Drapelele romane erau păzite cu venerație religioasă în temple la Roma; și reverența acestui popor pentru însemnele lui, era în proporție cu superioritatea lui față de celelalte națiuni, în tot ce tinde a reuși în război. Nu era un lucru neobișnuit ca un general să ordone aruncarea unui drapel în rândurile dușmanului, spre a adăuga entuziasm atacului soldaților săi, întrucât îi atâța să-l recâștige ceea ce pentru el era, poate, cel mai sacru lucru, pe care-l posedă pământul. Soldatul roman jura pe însemnul său”. „Drapelele de timpuriu erau aproape de un caracter pur religios. În descrierea lui Bede a converbirei dintre regele păgân Aethelbert și misionarul Roman Augustin, urmașii celui din urmă (Augustin) se spune că purtau steaguri pe cari erau compuse cruci de argint. Drapelul național al Angliei de veacuri — crucea roșie a Sft. Gheorghe — era unul religios; în fapt ajutorul religios pare întotdeauna să fi fost cerut, spre a da sfințire drapelului național, și origina multora poate fi atribuită unui drapel sacru, după cum este de remarcat cazul flamurei (drapel vechiu al regiilor Franței) Franței și Dannebrog-ul Danemarcei... Drapelul lui Wilhelm Cuceritorul îi fusese trimis acestuia de către Papa, și regii de timpuriu englezi luptau sub steagurile lui Eduard Mărturisitorul și ale Sft. Edmund; pe când crucile amestecate ale Sft. Gheorghe, Sft. Andrei și Sft. Patrick, formează încă însemnele naționale ale regatelor unite ale Angliei, Scoției și Irlandei, ai căror patroni-sfinți erau mai mulți”.

5 Cât despre subiectul idolatriei romane în fața drapelurilor lor militare, cităm pe scriitorul religios din veacul al doilea, Tertullian din Carthagina, Africa de Nord. În al său „Apologeticus” adresat magistraturii Romane păgâne într-o apărare împotriva falselor acuzațiuni lansate împotriva creștinătății, el zice, în capitolul 16, pagina 162: „A-

* McIntock & Stron's Cyclopaedia, volumul 9, sub „Stindard”

1 În această zi a steagului și Națiunilor Unite, ce chestiuni cer răspuns?

2 Ce nu trebuie să înțelegem a fi acest „steag”?

34 Cu ce aveau legătură stindardurile națiunilor din vechime?
5 Ce fapte ale Romanilor arată o înțelegere a steagului?

proape întreaga religie din tabăra Romană constă din închinarea la insemne; din depunerea jurământului prin insemne și din preferarea insemnelor înaintea tuturor celorlalți dumnezei. Ca un exemplu specific a închinării religioase, pe cari soldații Romani o ofereau stindardurilor lor, idolatrizându-le prin aceasta, faimosul istorician Josephus povestește despre un incident, ce a avut loc după ce templul din Ierusalim fusese trecut prin foc de către soldații Romani, în ziua a zecea a lunii Ab (luna a cincea) a anului 70 d. Chr., contrar derințelor și ordinelor comandantului lor Titus. În cartea a 6-a despre „Războaiele Iudeilor“, capitolul 6, Josephus scrie: „Romanii, acum, prin fuga răsculaților în cetate, prin arderea casei sfinte însăși și a tuturor clădirilor de jur-împrejur, aduseră insemnele lor la templu și le așezară deasupra, în fața porții de răsărit (care ar fi aproape de altar). Și, acolo, aduseră jertfe înaintea acestora; și, acolo, proclamară pe Titus împărat, cu cele mai mari aclamațiuni de bucurie“. Astfel, vedem care era originea salutării drapelului.

6 Bine, atunci, aveau Iudeii sau Israelitii timpurilor biblice, drapele, pe cari să le folosească în tabăra și organizațiunea militară? Biblia ne spune că ei aveau ceea ce se numea *degel*, cuvânt care a fost tradus în românește prin „steag“ sau *stindard*; și, deasemenea, ceea ce ei numeau *ohih* cuvânt care a fost tradus ca *semn* sau *insemn*. În pustiu, prin care mărșăluiră ei afară din Egipt călătorind spre Pământul promis, cele douăsprezece seminții ale lui Israel, tăbăriră în patru mari diviziuni împrejurul tabernacolului sacru, fiecare diviziune fiind compusă din trei seminții. Fiecare seminție cobora dintr'un tată sau cap de seminție comun. Fiecare diviziune de trei seminții, își avea propriul ei *degel* (sau *stindard*), care trebuia să fi fost destul de mare, pentruca să fie văzut de poporul tuturor celor trei seminții, care-l urmau. Și apoi, fiecare seminție își avea *ohih-ul* (*insemnul*) ei, care era fără îndoială, mai mic, din cauză că nu servea un număr așa de mare de persoane. Pentru întreaga tabără Israelită existau, astfel, patru *degel-i* (sau *stindard-uri*), și douăsprezece *ohih-uri* (sau *insemne*). Toate acestea ajutau la păstrarea taberei împreună într'un aranjament metodic și la mărșăluirea într'un mod regulat, membrii fiecărei diviziuni și, respectiv, al fiecărei seminții păstrându-se împreună, fiecare cunoscându-și locul respectiv în tabăra și în linia de marș.

7 Din darea de seamă la Numerii 1: 52 și 2: 1-34*), vedem că în cele patru diviziuni grupate împrejurul tabernacolului, cele patru *degel-i* (sau *stindard-uri*) erau desemnate semințiilor conducătoare ale lui Iuda, Ruben, Efraim și Dan. (Vezi și Numerii 10: 14, 17, 22, 25), Exact ce erau acele

degel-i sau stindard-uri divizionale, care era forma și mărimea lor, noi nu știm. Rabinii Iudei din vechime exprimau unele idei cu privire la ele, dar acestea sunt numai presupunerii și cu totul nedemne de încredere. În timpul bătăliei semințiile mărșăluiau sub și reunite împrejurul stindard-urilor lor. Ei le întrebunțau, deasemenea, și pentru scopuri de organizare, ordine și unitate; dar ei în mod absolut nu acordau niciun fel de respect religios, închinare sau salut idolatric acestora. Dacă ar fi făcut aceasta, ar fi călcat porunca a doua din cele zece porunci ale lui Iehova.

Ce-a fost ridicat, și unde

8 La Isala 62: 10, așa numitul „stindard“, care, în mod profetic, este poruncit a fi ridicat, este ceva deosebit de degel, sau de stindardul taberei lui Israel. Profetul îi dă un nume deosebit (*nehš*), nume care arată ceva ce este ridicat. Acesta era ceva întemeiat pe un loc înalt și scos în evidență, astfel încât era văzut în mod distinct și din depărtare, după cum este arătat la Isala 30: 17. În acel verset Iehova Dumnezeu spune Israelitilor necredincioși, cari îl părăsiră și coborâră în Egipt după ajutor, că ei vor fi ușor puși pe fugă de dușmanii lor: „Când vă vor amenința cinci, toți veți fugi, până veți rămâne ca un stâlp pe vârful unui munte, și ca un steag (*nehš*) pe creștetul unui deal“. — Traducerea lui Moffatt; deasemenea „An American Translation“.

9 Acest steag (sau *nehš*) putea să fi fost chiar o prăjină sau un stâlp, cu ceva egătat la vârf sau atârând de capăt și fluturând în vânt, transmitând, astfel, o anumită semnificație sau mesaj telegrafic acelor, cari îl priveau de departe. Spre exemplu: În cel de al patruzecilea și ultimul an al călătoriei lor prin pustie, Israelitii începură să se plângă din pricina lipsurilor și a suferințelor. Pentru a face o iccană profetică de instruire pentru noi, astăzi. Dumnezeu trimise șerpi înșepători printre ei, și mulți Israeliti muriră de mârșămă șerpilor. Când poporul strigă la El după eliberare, atunci, după cum citim, „Domnul a zis lui Moise: Fă-ți un șarpe înfocat, și spânzură-l de o prăjină (*nehš*); oricine este mușcat, și va privi spre el, va trăi“. Num. 21: 5—9.

10 Acel șarpe spânzurat de prăjină simboliza pe Cel ceresc, care a fost făcut să fie o jertfă pentru păcat pentru noi, anume, Isus Christos ca om. El însuși zise aceasta, spunându-ne în vorbirea Sa particulară cu Nicodem: „Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentruca cine crede în El să nu piară, ci să aibe viață vecinică“. (Ioan 3: 14, 15) Christos Isus era, astfel, în mod simbolic, asemănat cu o prăjină de drapel, spre a ilustra cum va fi însemnat ca Mântuitorul omenirii. Toți aceia cari mor de păcat și condamnare trebuie să privească la El cu credință și să-L primească, pentruca Iehova Dumnezeu să-l elibereze de păcat, condamnare și moarte. Dacă ne întoarcem fețele și inimile noastre dela El în murmurare, neascultare și necredincioșie, atunci niciun alt mijloc de salvare nu rămâne pentru noi; numai nimicirea. Apostolul Pavel ne avertizează împotriva acestei a aceste cuvinte: „Să nu ispitim pe Christos, cum L-au ispitit unii din ei, cari au pierit prin șerpi. Să nu cârțim, cum au cârțit unii din ei, cari au fost nimiciți de nimicitorul. Aceste lucruri li s'au întâmplat ca să ne slujească drept piide și au fost scrise pentru învățătura noastră

*) Și copiii lui Israel să tăbărescă fiecare în tabăra lui, fiecare lângă steagul (degel) lui, după cetate lor. Și Iehova vorbi lui Moise și lui Aaron, zicând: Copiii lui Israel au să tăbărescă fiecare lângă steagul (degel) lui, sub însemnele (ohih) casei părinților lor, ca să tăbărescă în fața și împrejurul cortului întâiului (tab. ra. colim). La răsărit, tabăra lui Iuda, cu steagul (degel) ei, după oșterea ei. . . . Lângă ei să tăbărescă seminția lui Isachar. . . . Și seminția lui Zabulon. . . . La miazăzi, tabăra lui Ruben, cu steagul (degel) ei, și cu oșterea ei. . . . Lângă ea să tăbărescă seminția lui Iuda. . . . Și seminția lui Gad. . . . Arol va porni cortul întâiului (tab. ra. colim) or, așezată în mijlocul cetărilor tabere. Pe drum, vor pune șutru în care au tabărit, fiecare în rândul lui după steagul (degel) lui. La amiaza tabăra lui Efraim, cu steagul (degel) său, și cu oșterea ei. . . . Lângă ei să tăbărescă seminția lui Manase. . . . Și seminția lui Benjamin. . . . La amiază noapte, tabăra lui Dan, cu steagul (degel) ei și cu oșterea ei. . . . Lângă ei să tăbărescă seminția lui Așer. . . . Și seminția lui Neftali. . . . Ei să pornească ei din urmă, după steagul (degel) lor. Și copiii lui Israel au făcut întotdeauna după toate poruncile, pe cari le dăduse Iehova lui Moise. Așa tăbărau ei după steagurile (degel) lor și după oșterea lor. . . . Fiecare după familia lui, după casa părinților, cu fiecare casa din seminție cu ohih-ul sau cu însemnul ei. Num. 2: 17 și 24, 5: 1, 12: 1, 17: 18, 19: 22, 25: 27, 29, 31, 34. Am. Stan. Ver.

6. Ce stindarduri avea Israel? și pentru ce scop?

8. Ce înțeles avea ridicarea șerpilor de către Moise pe o prăjină?

stră, peste cari au venit sfârșiturile veacurilor". — I Cor. 10: 9-11.

11 Acel steag (sau nehs) era ceva ridicat sau instalat și că era staționar, spre a servi ca un punct de adunare, este arătat în legătură cu bătălia dela Refidim, în călătoria prin pustie. Israelii fuseseră atacați de către Amalechiții nelegiuți. Sub Iosua ca comandant de oștire, Israelii ieșiră la luptă împotriva agresorilor. Profetul Moise veghia de pe vârful unui deal, și deoarece el își ținea în sus mâinile în semn de triumf până la sfârșitul bătăliei, Domnul Dumnezeu dădu Israelitilor b'ruință și Amalachiților o totală înfrângere. Darea de seamă, așa după cum e dată în *An Amer. Trans.*, sună: „Apoi Domnul zise lui Moise: „Scrie aceasta ca o aducere aminte într'o carte, și spune-o lui Iosua; căci voi șterge chiar și amintirea lui Amalec de sub ceruri". Apoi Moise zidi un altar, și chemă numele lui Yahweh-nissi (Domnul este stindardul meu). „Deoarece o mână a fost ridicată împotriva tronului Domnului", el zise: „Domnul va purta războiul cu Amalec din generațiune în generațiune". — Ex. 17: 14-16.

12 Acolo An American Translation redă cuvântul „nissi" cu „stindardul meu",*) ea și când cuvântul ar fi compus din cuvântul ebraic nehs împreună cu pronumele personal meu. Cu toate acestea, traducerea Latina Vulgata și Versiunea Douay Romano Catholică a Bibliei, redau în mod deosebit aci, după cum urmează: „Și Moise zidi un altar și chemă numele acestuia: Domnul, înălțarea mea".**) (Ex. 17: 15). Totuși, Versiunea Septuaginta greacă, care este cea mai veche traducere a Scripturilor ebraice, socotește cuvântul „nissi" (*) ca însemnând ceva la care se poate fugi, și deaceea traduce acest verset în mod mai deosebit, anume: „Și Moise zidi un altar pentru Domnul, și chemă numele acestuia: Domnul, locul meu de scăpare: Căci cu o mână ascunsă susține Domnul războiul asupra lui Amalec, în toate generațiunile". (Ex. 17: 15, 16, LXX după traducerea lui Bagster; și Thomson). Dacă Moise zidi altarul său pe vârful unui deal, de pe care privea el bătălia, sau nu, nu este declarat, dar e probabil. Acesta era ceva ridicat sus sau înălțat, întărit, staționar; și el purta numele lui Iehova Cel preaslăvit, căruia li este adusă jertfa pe eliberare. În timp ce nu simboliza pe Iehova însuși, altarul era distins prin numele Său și atrăgea atențiunea asupra Lui, ca Cel preaslăvit, Dumnezeu Cel Prea Înalt și locul nostru de scăpare de dușmanii de moarte, cari atacă pe poporul consacrat al lui Iehova într'un mod nejustificat.

13 În vederea faptelor de mai sus, deci, când Iehova Dumnezeu, la Isaia 62: 10, poruncește pregătirea unei căi, darea la o parte a pietrelor de poticnire și ridicarea unui steag (sau nehs) pentru popor, noi nu trebuie să tragem o concluziune greșită în mințile noastre. Noi nu trebuie să ne cugețăm la ceva asemenea unui steag, drapel, stindard sau insemn de astăzi, care să fie purtat de un port-drapel, sau stegar în capul unei coloane în marș, și toți acești oameni în marș pășesc înainte pe șoseaua ridicată, liberă de pietre, încotro îi conduce stegarul. Steagul (sau nehs) nu era purtat ici-colo de vreo persoană, ci era fix și staționar. El nu era așezat în mijlul unei șosele, ci era instalat deasupra unei înălțimi subline; și, mai de grabă decât a avea de

scop ca oamenii să urmeze după el spre vreo destinație spre care steagul era purtat, steagul staționar de pe deal, era obiectul la care se adunau oamenii din toate direcțiunile. Șoseaua era, într'adevăr, astfel croită, încât să ducă la el.

La cine adresată, și când

14 Porunca mișcătoare a lui Iehova este, evident, o invitație la adunare; dar cui este ea adresată, și la ce timp? Răspunsul la aceste întrebări apare atunci, când pricepem că aceasta face parte dintr'o profeție de restatornicire și reconstrucție a poporului lui Iehova, care este într'un legământ cu El de a face voia Sa. Profeția, prin urmare, avea o împlinire preumbritoare preliminară, în miniatură, asupra națiunii alese din vechime a lui Dumnezeu, Israelii, după ce țara lui Iuda și Ierusalimul zăcuseră pustii șaptezeci de ani, în timp ce ei lăncezeau în exil și captivitate, în țara străină a Babiloniei. Ea își are împlinirea ei mai mare și finală asupra poporului devotat al lui Dumnezeu în relațiunii de legământ cu El în aceste zile, mai ales dela 1919 d. Chr. Deaceea, porunca profetică este o făgăduință divină că, după ce poporul Său va fi experimentat defavoarea meritată dea Domnul prin captivitatea lui în Babilonia, el va fi restatornicit în țara dată lui de către Dumnezeu și va câștiga din nou plăcerea și favoarea Sa. Pentru acest motiv, traducerea Moffatt, cu cugetul întoarcerii acasă a Israeliiilor din exil în minte, redă porunca lui Iehova în aceste cuvinte: „Treceți prin porți, treceți, spre a face o cale pentru exilații cari se întorc, croiți o șosea, înlăturați pietrele din drum; ridicați un steag pentru națiune... Aceasta a vestit Cel Etern, până la marginile pământului: „Spuneți cetățenilor Sionului că Eliberatorul lor vine, aducând răsplata cu El, aducând recompensa Sa". — Isa. 62: 10, 11.

15 Adresându-se Ierusalimului, care urma să fie reclădit și să devină o laudă pentru Iehova Dumnezeu pe tot pământul, Domnul Dumnezeu spune despre prosperitatea, pe care va gusta-o poporul Său restatornicit, bucurându-se pe deplin de rodul muncii sale, când zice: „Iehova a jurat pe dreapta Lui, și pe brațul Lui cel puternic, zicând: Nu voi mai da grâul tău hrană vrăjmașilor tăi, și fiii străinului nu vor mai bea vinul tău, pentru care tu (Ierusalime) te-ai ostenit. Ci cei ce vor strânge grâul, aceia îl vor mânca și vor lauda pe Iehova; și cei ce vor face vinul, aceia îl vor bea, în curțile locașului Meu cel sfânt". (Isa. 62: 8, 9, *Amer. Stan. Ver.*). Aceasta arată că sanctuarul (locașul sfânt) sau templul lui Iehova va fi restatornicit, și adorarea Sa va fi restabilită în țară. Atunci, El va veni la templul Său prin mijlocirea Solului Său reprezentativ, Mesia, și va curăți poporul Său de toate necurățiile de închinare babilonice. Pentru credințioșia lor în adorarea Sa, El nu va lăsa dușmanii lor să se amestece în prosperitatea lor, sau să-și jefuiască de roadele eforturilor lor în serviciul lui Iehova. — Mal. 3: 1-5, 10-12.

16 Deaceea, porunca de a merge prin porți și de a pregăti calea poporului, este îndrumată prizonierilor poporului lui Dumnezeu în Babilon, la sfârșitul celor șaptezeci de ani de pustiere și de despopulare a țării lui Iuda și a Ierusalimului. Lor le

* Acest cuvânt englez, trăgându-se din cuvântul teutonic st-odan, care înseamnă „a sta", și care se referă la prăzina fixă, de care era atârnat un obiect sau o altă prăzina.

** Înțelegând ebraica a fi din nahshad „a ridica, a ține".

(*) Că și când ar fi devenit din verbul ebraic „nhs", care înseamnă „a fugi".

11-12 Ce arată altarul „Iehova-nissi" în ce privește „steagul"?

13 Ce concluzie greșită să nu tragem cu privire la Isaia 62: 10?

14 Asupra cui este împlinirea lui Isaia 62: 10 și când?

15 Ce arată cele două versete precedente (Isa. 62: 8, 9)?

este poruncit să meargă prin porțile Babilonului*) și să iasă afară din el, pentrucă, în conformitate cu profețiile, atât a lui Isala, cât și a lui Ieremia, Babilonul este condamnat la nimicire și el trebuie să fie părăsit de aceia, cari caută favoarea lui Dumnezeu, protecția și ocrotirea Sa. — Isaia, capitolele 13, 46, 47; Ieremia, capitolele 50, 51.

17 Nicio șosea literală n'a fost clădită în mod special, umplută, îndreptată și curățită de pietre pentru captivii Israeliti, ca să călătorească comod din Babilon, făcând o călătorie de peste patru luni, îndărăt la Ierusalim, în țara lui Iuda. Cu toate acestea, calea a fost deschisă și făcută mai liberă și mai ușoară pentru ei prin decretul cuceritorului Babilonului, Regele Cir. Spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu a lucrat asupra lui Cir și l-a condus să hotărăscă libertatea pentru captivii Israeliti din Babilon, spre a se întoarce la vechiul peisaj al Ierusalimului, să reclădească templul lui Iehova. Pentru acel scop, el restituie toate vasele templului și uneltele, pe cari Babilonienii le furaseră, și el permite și încurajă să se facă contribuțiuni pentru lucrarea de reconstrucție a închinării lui Iehova, acolo. Conducătorii Israelitilor, asemenea lui Zorobabel, guvernatorul lor, și Iosua, marele lor preot, cooperează cu Regele Cir, și poporul contribuie pentru aceea, cari se întoarseră la lucrarea clădirii templului. Toate acestea au ajutat spre a face calea îndărăt mai ușoară pentru Israeliti, iar decretul regelui curăți calea îndărăt de piedicile și obstacolele, pe cari dușmanii, de-alungul acestui drum, ar fi putut să le pună, spre a-i opri în bunele lor scururi și străduințe.

Semnul fix identificat

18 Ce era, atunci, semnul fix sau steagul, care era arborat sau ridicat pentru popoare, și care deveni țelul spre care Israeliti și oamenii de bine împreună cu ei puteau ținti și de care își puteau lega eforturile lor? Acesta era Ierusalimul restatornicit pe vârful propriului lui deal, ca cetatea Marelui Rege Iehova și cu reprezentantul Său vizibil, guvernând în mijlocul ei și cu marele Său preot oficial, servind la altarul templului ei reconstruit. Pentru acest motiv, versetele imediat precedente acestei porunci de a ridica un semn fix, care ar putea fi un steag pentru popoare, profetul zise: „Pe zidurile tale, Ierusalime, am pus niște străjeri, cari nu vor tăcea niciodată, nici ziua nici noaptea! Voi, cari aduceți aminte lui Iehova de el, nu vă odihniți de loc! Și nu-l dați răgaz, până nu va așeza din nou Ierusalimul, și-l va face o laudă pe pământ”. — Isa. 62 : 6, 7, *Am. Stan. Ver.*

19 Acea împlinire în miniatură (în mic) din vechime avu loc începând din primăvara anului 537 î. Chr. Aceasta a dat bună asigurare că împlinirea mai mare și complectă va avea loc încoace, în timpul nostru, și aceasta ne ajută să percepem și să pricepem această împlinire finală a profeției. Profeția a fost împlinită pe o scară mică, mai întâi asupra poporului Israelit, căruia îi zise Dumnezeu prin Isaia: „Voi sunteți Martorii Mei, zice Iehova, și servul Meu, pe care l-am ales”. (Isa. 43 : 10, *Am. Stan. Ver.*) Și profeția este împlinită în întregime asupra Martorilor lui Iehova de astăzi. În decursul

primului Război Mondial, din anii 1914--1918, Martorii consacrați ai lui Iehova, cari urmează pe urmele pașilor lui Isus, fuseseră persecutați, aruncați în închisoare, uciși, și puși într-o stare generală de teamă și restrângere, iar lucrarea lor de mărturie fusese pustită prin raiduri, sechestrări, confiscări și interziceri. Aceasta corespundea cu pustirea țării lui Iuda și a Ierusalimului, precum și cu ducerea Israelitilor în captivitate în Babilon.

20 După încheierea primului Război Mondial, în Noembrie 1918, Iehova Dumnezeu avu milă de Martorii Săi credincioși în starea lor captivă. În anul următor, în primăvara lui 1919, El începu să restabilească organizațiunea Sa teocratică pe pământ. Prin ea trimise El poruncă Martorilor Săi captivi, să părăsească starea lor de robie în marele Babilon, organizațiunea Diavolului a religiei, comerțului și politicii, în captivitatea căreia frica de oameni și ascultarea de tradițiuni ale oamenilor îl aduseseră. Ei trebuie să părăsească Babilonul și să se întoarcă, ca creștini liberi, la organizațiunea teocratică și să reia închinarea lui Iehova în conformitate cu modul Său organizat și cu instrucțiunile Sale. Ei trebuie să facă aceasta cu îndrăzneală și libertate de restrângeri a fricii de oameni și de servilitate față de această lume.

21 Astfel, prin vizibila Sa organizațiune teocratică, cum și prin eforturile și cooperarea organizată a poporului Său sub Christos, calea a fost pregătită pentru ei, ca să se întoarcă la locul lor cuvenit de relațiune cu Dumnezeu și la libertatea cuvenită în închinarea și serviciul lui Dumnezeu, în templul Său spiritual. Pietrele, adică, pietrele de poticnire, cari progresau datorită falselor doctrine, tradițiunilor religioase, metodelor neteocratice, etc., au fost curățite de pe cărare, spre a face-o mai ușoară și mai repede pentru înaintarea lor. Apoi, Martorii lui Iehova, și anume o rămășiță unsă a acestora, începând cu 1919, trecură prin porțile forțate ale modernului Babilon. Ei mărșăluiră afară spre libertatea dată de Dumnezeu, și începură să mărșăluiască pe calea care fusese, în mod treptat, ridicată și curățită de obstacole înaintea lor.

22 Cu toate acestea, unde erau încolonați Martorii lui Iehova începând dela anul 1919 d. Chr.? Erau ei destinați să pribegescă fără țintă ici pe colo, jecmăniți de fiecare dată și neajungând nicăiri, asemenea conducătorilor religioși, comerciali și politici ai creștinătății? Doveditu-s-au ei, deasemenea, a fi îndrumători nevrednici de încredere, cu cari ar fi neînțelept și nesigur a te asocia și a merge alături cu ei? Nu, nicidecum! Martorii lui Iehova cunosc destinația lor, pentrucă ea este însemnată pentru ei de către Iehova Dumnezeu. Ei au în mod clar în vedere țelul lor binecuvântat. Acesta este semnul fix sau steagul, care, de mult timp, Iehova porunci, în mod profetic, să fie ridicat pentru popoare în aceste zile critice. Și ce este acel steag care trebuie să fie ridicat pentru toate popoarele, cari caută libertate de această lume babilonică și cari caută prosperitate, pace, unitate și închinarea curată a viului și adevăratului Dumnezeu? Acel mare steag, sus ridicat, de o asemenea importanță, este REGELE DOMNITOR AL LUI IEHOVA, CHRISTOS ISUS! El este semnul sau steagul (nehs) înălțat împrejur, care adună pe toți Mar-

*) Este adevărat că vechea Versiune Septuaginta Greacă zice „porțile mele”, redând: „Mergem prin porțile mele și faceți-o cale pentru poporul meu și aruncați pietrele la o parte din drum; ridicăți un semn fix sau steag pentru pașii”. H.X. Bagster, (Thomson) Dar „acel porțel meu” nu pot fi înțeles decât semnificând închinarea lui Dumnezeu pentru scapare din Babilon, anume, prin înlocuirea adevăratului și închinării Sale.

16, 17 Pentrucă să mergem prin porți? și cum să pregătim șoseaua? 18, 19 (a) Ce era steagul în împlinirea în miniatură? (b) Vală de cîine și după ce este limba înțea mai mare a profeției? 20, 21 Prin ce mărșăluiră ei? și cum era pregătită calea? 22 Ce și unde este steagul, la care erau ei încolonați?

orii lui Iehova, eliberați din Babilon, în unitate peste tot pământul. Imprejurul Lui, ca „Marele Preot al lui Iehova după ordinul lui Melchiselec”, noi ne angajăm în închinarea unificatoare a Dumnezeului Celui Prea Înalt, Iehova. Christos Isus, gloriosul Steag, stă sus pe înălțimea sublimă a Muntelui Sion, împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. Acolo domnește El, acum, în mijlocul dușmanilor Săi, pentruca să justifice dreptul lui Iehova la suveranitatea universală și pentruca să binecuvinteze pe oamenii de bine din toate familiile și națiunile pământului. (Apoc. 14: 1). Fie ca noi toți să ne unim la preaslăvirea Lui cu laudă!

23 Aceasta este „ziua aceea”, despre care vorbii Iehova mai departe prin profetul Său Isaia, zicând: „Se va întâmpla în ZIUA ACEEA că Vlastarul lui Isai va fi ca un steag (nehs) pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El, și slava va locui în locușoara Lui. În ziua aceea Domnul (Iehova) *) își va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămașița poporului Său risipit în Asiria și Egipt, în Patros și în Etiopia, la Elam, la Șinear (Babilon) și la Hamat, și în ostroavele mării. El va înălța un steag (nehs) pentru neamuri, va strânge pe surghiuniții lui Israel, și va aduna pe cei risipiți ai lui Iuda, dela cele patru capete ale pământului. Pizma lui Efraim va înceta, și vrășmașii lui Iuda vor fi nimiciți; Efraim nu va mai fi gelos pe Iuda, și Iuda nu va mai fi vrășmaș lui Efraim, ci se vor napusti” asupra dușmanilor lor comuni. Isa. 11: 10-14. *An Amer. Trans.*; Moffatt.

24 Aceasta profetie dovedește cu tărie că Christos Isus, Regele, este marele Steag, care este ridicat pentru popoare, pentrucă El este Fiul lui David și nepotul lui Isai, după carne. El a fost preumbrit chiar prin Regele David însuși, care era fiul direct al lui Isai. Dar Christos Isus este mai mult decât un nepot sau urmaș al tatălui lui David, Isai, după carne. El este *Vlastarul (rădăcina) lui Isai*, deoarece principalul motiv pentru venirea în existență a celui om temător de Dumnezeu, Isai și fiul său David, era bazat pe făgăduința divină de a da naștere lui Mesia sau Christos. Astel, Isai și fiul său David, servira ca premergători străbuni ai acestui Mesia sau Christos; și, deoarece David era de-a dreptul fiul lui Isai, el fusese întrebuințat ca un tip profetic al lui Isus Christos. Totuși, Isus Christos este „rădăcina lui Isai”, chiar și într-un sens mult mai vital, întrucât El muri pentru Isai și pentru toți ceilalți oameni credincioși temători de Dumnezeu. Prin urmare, speranța lui Isai de a trăi din nou este aseună în Isus Christos, care la timpul hotărât, va învia pe Isai și, deasemenea, și pe David din morți. De-acord cu aceasta, Isus cel glorificat vorbește despre sine însuși, ca despre „rădăcina” dătătoare de viață, zicând: „Eu, Isus, am trimis pe ingerul Meu să vă adevărească aceste lucruri pentru biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață”. (Apoc. 22: 16). El este „Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David”. — Apoc. 5: 5.

Iată, El a venit!

25 Identitatea steagului cu Regele domnitor uns al lui Iehova, Mesia, este arătată prin versetele, cari urmează poruncii de a ridica steag pentru popoare. Ea sună: Iată Iehova a vestit până la marginea pământului: Spuneți fiicei Sionului: Iată, mân-

turea vine; iată, plata Sa este cu El, și răsplata Sa merge înaintea Lui. El și vor numi Popor stant, Răscumpărați ai lui Iehova. Iar pe tine (Sion sau Ierusalim), te vor numi Cetatea căutăță și nepărăsită”, un nou nume sau denumire pentru organizațiunea teocratică a lui Iehova. (Isa 62: 11, 12. *Am. Stan. Ver.*) Această scriptură este aplicabilă; hotărât, pentru noi sub spiritul infallibil al lui Dumnezeu, și aceasta nu se aplică niciunui mai mare decât Marele Sol al lui Iehova, care vine la templu, unde avusese loc încoronarea regilor lui Israel, anume, la Christos Isus. În acest caz, în care Biblia aplică profetia pentru noi, imolarea în mințatură sau preliminara a profetiei este avută în vedere. Aceasta se întâmpla, pe vremea când Isus călări pe mánzul unui asin, la Ierusalim, în primăvara anului 33, și mulțimile care-l însoțeau îi strigau osanale, ca „Fiul lui David” și binecuvântau „împărăția tatălui nostru David, care vine în numele lui Iehova”. — Marcu 11: 7-11; Luca 19: 35-38.

26 Scriitorul, inspirat apostolic, Matei, ne spune că, profetia lui Isaia, își avusese atunci o împlinire. Spunând despre pregătirile lui Isus de a călări după vechiul obicei al regilor lui Israel în sfânta cetate, pe calea spre templul ei, Matei explică: „Toate aceste lucruri s'au întâmplat ca să se împlinească ce fusese vestit prin profetul, care zice: Spuneți fiicei Sionului: Iată, împăratul tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, pe un măgaruș, mánzul unei măgărițe”. (Mat. 21: 1-5). Apostolul Ioan deasemenea ne spune că aceasta era o împlinire a profetiei, căci el zice: „Isus a găsit un măgaruș, și a încălecat pe el, după cum este scris: Nu te teme, fiica Sionului; iată că împăratul tău vine călare pe mánzul unei măgărițe. Ucenicii Lui n'au înțeles aceste lucruri dela început; dar după ce a fost proslăvit Isus, și-au adus aminte că aceste lucruri erau scrise despre El, și că ei le împliniseră cu privire la El”. (Ioan 12: 14-16). Aci, apostolii Matei și Ioan unesc profetiile lui Isaia cu aceea a lui Zacharia 9: 9, care deasemenea este o profetie a împărăției și care sună: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Sirigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mánz, pe mánzul unei măgărițe”. Aceasta se întâmplă la trei ani și jumătate după ce Isus fusese hotezat și uns cu spiritul lui Dumnezeu spre a fi Rege și deveni Moștenitorul regal al legământului pentru împărăție, încheiat cu strămoșul Său David. După ce intră călare în sfânta cetate, Isus merse la templu și după aceea îl curățî.

27 Pe baza acestor împliniri raportate ale profetiei, Regele Christos Isus este Cel prezis, cu privire la care vestise Iehova până la marginea pământului, pentru folosul fiicei Sionului, „Iată, mântuirea ta vine; iată, plata Sa este cu El, și lucrarea Sa merge înaintea Lui”. El este Cel ce dăce mântuire dela Iehova pentru toți aceia, cari manifestă credință și loialitate față de El; și El este Judecătorul și Executătorul numit de Iehova. El este Steagul ridicat pentru popoare, și pentru acest motiv a făcut Iehova Dumnezeu proclamațiunea până chiar la marginile pământului pentruca toate popoarele să poată auzi, și pentruca toți cei blânzi, cei credincioși, să se poată aduna în jurul Steagului, care stă sus pe vârful Muntelui Sionului, împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. El este Steagul pentru toți unii ca aceștia, spre a-i atrage aproape și, în mod unit, să-și ia poziția lor de partea împărăției lui Iehova

*) În conformitate cu 18 manuscrise vechi ebraice, acesta este un din cel 134 de locuri, unde scrierile Ezeri sau Sopharimii au schimbat textul din „Iehova” a celui mai de timpuriu, cu substitutul „Adonai”.

23. Ce prezis Isaia făcuse, cu privire la un steag?

21. Cine este steagul identificat acolo?

25. Cum identifică steagul versetului 11, care urmează lui Isaia 62:12?

26. Cum arată Matei și Ioan spre o împlinire a acestei profetii?

27. Ce a vestit Iehova cu privire la El și pentruce?

Dumnezeu prin Christos Isus. Ridicarea Semnului sau Steagului fix, marchiază începutul unei adunări a poporului de peste tot pământul, pentru sprijinirea de mult așteptatei împărății.

28 În împlinirea finală a profeției lui Isaia, astăzi, Iehova este Marele Suveran, care ridică Steagul. Iehova îl face să stea sus în putere pe vârful sublimiei împărății sau organizațiuni principale, simbolizată prin Muntele Sion din timpurile vechi. Instalarea de către El a Steagului avu loc în anul 1914 d. Chr., prin faptul că a adus în existență pe Christos Isus ca Rege activ și L-a pus pe tron în cer; și aceasta ne fusese prezis în mod simbolic la Apocalips 12: 1-5, unde citim: „În cer s'a arătat un semn mare: o femeie (preumbrind organizațiunea-mamă Si-on) învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască... Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cărmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie“. (*Am. Stan. Ver.*). Această naștere a copilului de parte bărbătească de către femeia simbolică Sion, preumbreste nașterea lui Isus Christos ca Rege domnitor, act divin care urmează în nașterea împărăției lui Dumnezeu prin Christos.

29 Națiunile și guvernele politice ale pământului sunt umplute cu spiritul Balaurului, Șarpele cel vechiu, Satan Diavolul, și, întocmai cași el, ele nu se pot bucura la nașterea împărăției, ci sunt nerăbdătoare ca s'o nimicească. Acel semn glorios în ceruri înseamnă sfârșitul lumii vechi pentru ele, și acesta este însoțit de începutul necazurilor asupra organizațiunii lui Satan și a națiunilor și împărățiilor ei. Pentru acest motiv, ele plâng și se tânguiesc, și persecută pe Martorii lui Iehova, cari atrag atențiunea asupra semnului și importanței lui. Necazul și mânia națiunilor față de acest semn în ceruri, și, deasemenea, și față de adunarea împreună a rămășiței credincioase a urmașilor Săi dela marginile pământului după apariția acestui semn, Isus le prezise în profeția Sa despre sfârșitul lumii, zicând: „Și puterile cerurilor (puterile lui Satan) vor fi clătinate. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci, și vor vedea pe Fiul omului venind pe nourii cerului cu putere și cu mare slavă. El va trimite pe ingerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, dela o margine a cerurilor până la cealaltă“. — Mat. 24: 29-31.

30 Proclamația, pe care Iehova o lasă să fie făcută până la marginile pământului cu privire la acest semn, este întocmai ca un sunet de trâmbiță puternic răsunător, spre a atrage atențiunea poporului și spre a le semnaliza spre a se aduna la Semnul fix. Asemănarea unei trâmbițe cu marele Steag ne este mai de parte arătată de către Isaia în profeția sa cu privire la aceleași întâmplări unde el zice: „Voi toți, locuitori ai lumii și voi, locuitori ai pământului, luați seama când se înalță steagul pe munți, și ascultați când sună trâmbița. În ziua aceea, se vor aduce daruri de măncare Domnului oștirilor, de un popor... pe muntele Sionului, unde locuiește numele Domnului oștirilor“. — Isa. 18: 3, 7, An Amer. Trans.; Moffatt; și LXX, Bagster și Thomson.

„Ridicată!“

31 Toate funcțiunile împărăției vin dela Iehova (Mat. 20: 21-23), și Iehova este Acela, care a făcut ca Marele Steag regal să stea sus pe muntele Sionului în 1914 d. Chr. Dar, mai întâi dela 1919 încoace, rămășița urmașilor uniși ai lui Christos auzi porunca di-

vină și ieși afară din Babilonul lumesc prin porți și intră pe șosea. Ea umblă pe ea în conformitate cu calea Domnului pentru poporul Său și se adună la marele Steag pe muntele Sion, Regele întronat al lui Iehova, care, trei ani și jumătate după toamna anului 1914, venise la templul spiritual, acei „locăș sfânt“, pentru judecarea și curățirea rămășiței Sale credincioase. (Mal. 3:1). Această rămășiță curățită, și unsă este compusă, așa dar, din aceia, cărora deasemenea le este poruncit să „ridice un steag pentru popoare“. Deoarece Iehova Dumnezeu instală Steagul, Christos Isus, Regele, pe muntele Sion, cum pot ei ridica sau înălța Steagul? Ei pot face aceasta, întrucât preaslăvesc pe Rege cu laude și-l dau importanță mai presus de toți domnitorii pământești umani. Aceasta au făcut-o ei dela 1919 încoace, și continuă să o facă înaintea tuturor popoarelor de toate naționalitățile, prin predicarea vesților bune ale împărăției lui Dumnezeu ca stabilită în 1914 cu Christos Isus pe tron. Prin mesagiul evangheliei, ei scot în evidență Steagul regal al lui Iehova și atrag atențiunea tuturor popoarelor la el. Făcând aceasta, ei împlinesc însăși profeția Regelui: „Această evanghelie a împărăției va fi predicată în toată lumea, ca o mărturie tuturor națiunilor; și atunci va veni sfârșitul“. — Mat. 24: 14.

32 În timpul împlinirii în miniatură a profeției, în primul veac d. Chr., apostolul Pavel era unul, care, cu zel, luă parte, împreună cu colegii săi ucenici, la ridicarea și scoaterea în evidență precum și la arătarea importanței marelui Steag regal al lui Iehova, până la marginile cunoscute pe atunci, ale lumii. În armonie cu dorințele lui Christos, el se dușe la națiunile păgâne, popoarele neiudeie. Dându-ne motivele sale scripturale pentru o asemenea concentrare la națiunile păgâne netăiate împrejur, Pavel, deasemenea, identifică pe Christos Isus cel glorificat, ca Steagul pentru popoare. În ce mod? Întrucât, printre dovezile sale scripturale, el cită Isaia 11: 10, spre a dovedi că Christos Isus, rădăcina lui Isai, va „sta ca un steag pentru popoare“ și „la El se vor intrarce națiunile“. Pavel, cu toate acestea, cită versetul cuvânt cu cuvânt, după modul cum acesta se citește în Versiunea Septuaginta Greacă din vechime a profeției lui Isaia. Pledând pentru bineprimirea convertiților dintre națiunile păgâne în mijlocul comunității creștine, Pavel cită profeția și zise: „Pentru ca națiunile să slăvească pe Dumnezeu, pentru înălțarea Lui după cum este scris: Pentru acest motiv Te voi mărturisi deschis printre națiuni, și voi suna din coarde numelui Tău; și din nou zice el: Veseliți-vă, națiuni, împreună cu poporul Său și iarăși: Dati laudă Domnului, toate națiunile, toate popoarele să repete lauda Sa; și iarăși Isaia (11: 10) zice: O rădăcină va ieși din Isai, și ea se va scula să domnească peste națiuni, și națiunile vor nădăjdui în ea“. — Rom. 15: 9-12, *Rotherham; Am. Stan. Ver.*, marginală.

33 Profeția servi, atât ca o poruncă divină pentru apostolul Pavel, cât și ca îndrumător al felului său de acțiune. Luând astfel parte la împlinirea profeției, el ne spune că a predicat evanghelia „public și din casă în casă, mărturisind Iudeilor, cât și Grecilor, pocăința față de Dumnezeu, și credința în Domnul nostru Isus Christos“. (Fapte 20: 20). În mod asemănător noi astăzi, luând parte la împlinirea finală și completă a profeției, care ne poruncește „să ridicăm Steagul pentru popoare“, facem aceasta prin predicarea evangheliei împărăției în toate părțile locuibile ale pământului, ca o mărturie tuturor popoarelor, „public și din casă în casă“, urmând pe apostolul Pavel și pe marele său Conducător, Christos Isus.

28 Cine a instalat Steagul? când? și cu ce semn în ceruri?

29 Cum începe nașterea organizațiunii lui Satan față de acest semn?

30 Ce este arătat al asociat al Semnului fix?

31 De când ridică Martorii lui Iehova Steagul? și cum?

32 Cum identifică, deasemenea, și Pavel Steagul cu Rădăcina lui Isai?

33 Cum s'a împărășit Pavel, cum ne împărășim noi la captivitatea profeției?

34 Ridicarea lui Christos pe tron, spre a domni, acum, în mijlocul dușmanilor Săi, este semnalul divin pentru noi ca să predicăm. Noi știm că este timpul potrivit să facem aceasta și că numai acesta e lucru bun de făcut! De la 1919 d. Chr., rămășița unși, în comparație puțină la număr, a ascultat porunca și a ridicat Steagul la importanță mondială prin predicarea evangheliei Împărăției. Mulțimi de oameni dintre popoarele pământului au văzut steagul. Ei au venit de la marginile pământului și au făcut cerc în jurul Regelui Christos Isus, Steagul de pe muntele Sion, și s'au unit făgăduindu-l ascultarea lor, ca Comandantului uns de Iehova al popoarelor. Toată gelozia dintre membrii rămășiței unse a fost pusă la o parte, și deasemenea, toată gelozia dintre rămășiță și marea mulțime de oameni de bine. Cu negare de sine și cu devotament iubitor față de Împărăția lui Iehova, ei se unesc în preaslăvirea Regelui Său și facerea Lui de cunoscut la toate popoarele, până la marginile pământului. Noi dorim ca Steagul mântuirii să fie privit de toți, pentruca toți aceia, cari doresc mântuire și eliberare vecinică, să se poată aduna în jurul Lui, acum, înainte de izbucnirea luptei Armeghedonului.

Forțarea unei substituiri uricioase

35 Indată după prezicerea că această evanghelie a Împărăției va fi predicată la acest sfârșit al lumii, Isus Christos zise: „De aceea, când veți vedea uriciunea pustirii, despre care a vorbit profetul Daniel, așezată în locul sfânt — cine citește să înțeleagă! — atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți“. (Mat. 24: 15, 16). Dintr'o astfel de legătură strânsă a predicării Împărăției cu uriciunea, noi tragem concluziunea că uriciunea pustitoare va sta în opoziție cu Regele, care este Steagul ridicat al lui Iehova. Deja (în paragr. 4) noi am atras atențiunea supra stindardelor sau însemnului Roman. O autoritate ciclopedică McClintock & Strong's „Cyclopaedia“, sub titlul „Standard“, zice aceasta: „Stindardul Roman este în Noul Testament menționat în mod distinct ca „uriciunea pustirii“, (Volumul 9, pagina 983, coloana 2). Un astfel de stindard, cu toate acestea, era numai o fază unilaterală a „uriciunii“ în împlinirea în miniatură a profeției lui Daniel, asupra orașului Ierusalim, în cea dintâi sută de ani,

36 Noi am remarcat deja (în paragr. 5) cum armatele Romane sub Titus, în anul 70, pătrunseră în Ierusalim și în districtele sfântului său templu, și, în timp ce sanctuarului templului i se pusese foc de către soldați fanatici, Romanii aduseră stindardurile sau însemnele lor în curtea templului și le instalară pe fațada altarului templului. Acolo, în „locul sfânt“ al templului, idolatrizară ei stindardurile, întrucât le aduceau jertfe, ca și când ele ar fi fost dumnezei, prea sacre.

37 Într-un timp, până ce hoardele Romane pătrunseră înăuntru, orașul Ierusalim a fost impresurat de către armatele lor, cari purtau asfel de stindarde, după cum prezisese Isus, zicând: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustierea lui este aproape. Atunci, cei din Iudea să fugă“. (Luca 21: 20, 21). Acele stindarduri sau însemne idolatrice, erau o uriciune lui Iehova Dumnezeu, care interzice idoliatria. Dar, ele reprezentau, deasemenea, pe contrarul lui Dumnezeu, Imperiul Roman și Cesar-ul sau Împăratul acestuia. Acest Cesar era acela, pe care, conducătorii religioși Iudei, îl preferară în locul lui Mesia, Isus Christos,

când el lepădară pe Isus cu cuvintele: „Voi nu avem alt rege decât pe împăratul!“ Și scurt după aceea, reprezentantul lui Cesar, Guvernatorul Pilat din Pont, se unii cu religioniștii necredincioși, trimițând pe Isus la moarte. (Fapte 4: 27). Această procedură era o urciune în ochii lui Dumnezeu. Ea instală o urciune, care nu putea să aducă decât pustiere asupra nelegiuirilor forțe antichristice. În locul „rădăcinii“ lui Isai³⁴, anume, Christos Isus, care stătea ca un Steag pentru popoare, acești conspiratori religioși, comerciali și politici, aleșeri pe Cesar și imperiul său, ca simbolizat prin stindardurile Romane, purtate de soldați. Aceasta era, într'adevăr, așezarea unei guvernamentale „uriciuni a pustirii“, să stea în locul sfânt, care trebuia să fie ocupat de către Steagul regal al lui Iehova, Regele Său. În mod legitim, această faptă uricioasă fusese consumată într'un mod aproape literal, când acele oști Romane, după un lung asediu, invadară „locul sfânt“ al templului pe Sion și acolo îl profanară, întrucât au idolatrizat și jertfit stindardurilor lor laude Romei și Cesarului ei, rivalul lui Iehova pentru dominație mondială.

38 Veacul nostru, și anume de la 1914 încoace, este timpul împlinirii finale a profeției lui Daniel și a lui Isus, cu privire la uriciunea pustirii. Se poate citi aceasta în faptele zilelor noastre. În anul 1914, însemnat prin primul Războiu Mondial pentru dominație mondială, Iehova Dumnezeu făcu cunoscut adevărata Sa dominație a pământului și a întregului univers, prin ridicarea marelui Său Steag regal al dominației Sale universale, anume, Christos Isus, în Împărăție. În 1918, Iehova îi trimise la templu, „locul sfânt“, pentru lucrarea de judecată, și El este acum în acest loc sfânt, în sanctuar, ca reprezentantul lui Iehova. (Hab. 2: 20). În anul următor, 1919, rămășița credincioasă de Martori unși ai lui Iehova, începu să ridice și să preaslăvească acest Steag pentru popoare. Martorii lui Iehova începură o vestire a împărăției stabilite a lui Dumnezeu pe o astfel de scară, încât aceasta opri pe loc atențiunea întregii lumi. Ei vestesc pe Christos Isus, Regele întronat, spre a fi Domnitorul de drept al acestui pământ în mod inevitabil, s'a ridicat întrebarea: Cine voiește să se alăture Steagului ceresc, în ascultare față de Regele lui Iehova?

39 Drept provocare, domnitorii politici, comerciali și religioși ai creștinătății, întemeiară Liga Națiunilor, începând cu anul 1920, iar aceasta a fost restabilită și reînviată de la 1945, sub forma Națiunilor Unite. Acești domnitori ai acestei lumi au instalat-o ca stindard al lor. Ei aleșeri și se închină acesteia în locul Regelui întronat al lui Iehova. Ei slăvesc simbolul lor de dominație mondială, Cesarul lor, în locul Steagului lui Iehova al suveranității universale, Isus Christos. Prin urmare, stindardul lor, căruia ei se străduiesc să-i alăture toate popoarele și națiunile, întorși cu spate înspre Domnitorul de drept al pământului, Christos Isus, este o urciune înaintea lui Dumnezeu. Aceasta va aduce tuturor celor ce se închină acestui stindard de domnie antichristă, pustiere din mâna lui Iehova Dumnezeu. Ea stă în „locul sfânt“, deoarece ea ordonă reverență și închinare de la popoare, ceea ce înseamnă o tăgăduire a Steagului regal al lui Iehova, Christos Isus, cu privire la care Iehova zice acum: „Inchinați-vă Lui, toți dumnezeii“. (Ps. 97: 7). „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine“. — Evr. 1: 6.

40 Ziua deciziei este, cu siguranță, deasupra noastră, și repede se apropie de încheierea ei. Decizia zace

34 Pentruce existase o adunare, care a pus la o parte toată gelozia și așezat creștinătatea, atunci, să stea în „locul sfânt“ în împlinirea în miniatură?

38 Cum a fost înălțat Semnul ridicat al suveranității universale?
39 Ce a așezat creștinătatea, atunci, să stea în „locul sfânt“?
40 Aceasta fiind văzută acum, ce trebuie făcut?

stindardul lumii Națiunilor Unite și a organizațiilor ei înrudite, precum și a sprijinitorilor ei. Pe cine voadți tu să alegi? Uriciunea pustirii este văzută acum mult mai lămurit ca „stând în locul stânt, unde nu ar trebui să stea” și este timpul să fugi. Nu fugi la stindardul uriciunii pustirii, ci fugi la gloriosul Steag al lui Iehova, Regele Său Christos Isus, pe muntele sfânt al Sionului, capitala în părăției. La acesta trebuie să se adune poporul pentru securitate și eliberare din mânia divină în această „zi a lui Iehova”, care vine cu ceasul ei final, decisiv, în bătălia Armagedonului.

poare! Ridicați-L sus prin cântări, de laudă până la cea mai mare înălțime a vizibilității! Nu vă temeți, pentru că este porunca Dumnezeuului nostru, ca să-L ridicăm sus. Faceți posibil pentru toți iubitorii de pace și evlavie, ca să-L privească în gloria Lui, în frumusețea și puterea Lui atractivă, pentru ca ei să se poată aduna în jurul Lui, din cele mai îndepărtate margini ale pământului și să poată intra în bucuria și veșnicile binecuvântări ale noului lumi a dreptății lui Iehova

41 Ce ni se poruncește nouă să facem

REZOLUȚIUNE

DUPĂ rostirea celor de mai sus, ca o cuvântare către Aduarea Teocratică a Martorilor lui Iehova, sâmbătă, orele 7,30 p. m., 22 Noembrie 1947, în Philadelphia, Pa., președintele lui Watch Tower Society, N. H. Knorr, prezintă următoarea rezoluțiune auditoriului său compus din 20.649 de ascultători:

2 „DEOARECE Sfintele Scripturi învață și arată clar că cele „șapte timpuri” de neîntreruptă dominație a păgânilor peste pământ se vor termina în anul 1914 și că la expirarea acestei date, va fi sosit timpul pentru Suveranul universal, Iehova Dumnezeu, să-și la marea Sa putere și să domnească ca atare, cu Christos Isus ca Rege uns al Său spre a-L reprezenta pe tron și spre a domni în mijlocul dușmanilor în ceruri și pe pământ (Apoc. 11 : 15-18); și

3 „DEOARECE evenimentele mondiale dela 1914 încoace, începând cu primul Războiu Mondial, împlinesc profețiile cu privire la sfârșitul acestei lumi și prin aceasta se descoperă ca semnul vizibil al întemeierii împărăției lui Iehova prin Christosul Său în acel an plin de însemnătate (Matei 24 : 3-15; Marcu 13 : 3-14; Luca 21 : 7-26); și

4 „DEOARECE dovada continuă să crească, cu trecerea timpului, că Iehova Dumnezeu a „așezat pe Regele Său pe muntele cel sfânt al Sionului” și a iestălat, astfel, pe Fiul Său domnitor ca Steagul regal pentru popoarele tuturor națiunilor, pentru că ele să se poată aduna la împărăția făgăduită a lui Dumnezeu ca singura unealtă pentru unitate, prosperitate, înlăturarea războiului, justiție pentru toși, belșug de hrană, viață și sănătate perfectă în Lumea Nouă pentru omenire (Isa. 11 : 10); și prin urmare, regii, domnitorii și judecătorii pământului au bun și suficient motiv pentru a se teme de Iehova și pentru a săruta sau a da omagiu (semn de respect) Regelui Său domnitor și să-I cedeze puterea lor mondială, ca nu cumva rezistența lor continuă să rezulte în nimicirea lor (Ps. 2 : 6-12); dar,

5 „DEOARECE înainte de încheierea celui de al doilea Războiu Mondial, națiunile aliate au pus bază Chartei unei organizații Internaționale cunoscute ca „Națiunile Unite”, și succesori ai fostei Ligi a Națiunilor; iar la 24 Octombrie 1945, când se împlineau 31 ani dela sfârșitul timpurilor păgâne, această organizațiune de securitate mondială a Națiunilor Unite veni în existență prin numărul suficient de ratificări, iar Charta ei deveni, prin aceasta, o parte din legea națiunilor acestei lumi și până astăzi organizațiunea Națiunilor Unite a ajuns să cuprindă 57 națiuni-membre, cu o populațiune de 1.613.802.000 locuitori, cu sute de religii, și îmbră-

șisând 57.220.000 km. p. din suprafața pământului; și preoțimea religioasă a creștinătății și-a pus încrederea ei în această organizațiune politică pentru stabilitate și pace mondială, și face slujbe în beneficiu pentru ea și continuă să se roage ca Atotputernicul Dumnezeu să o binecuvinteze și Papa crede că participarea bisericii ar trebui să existe la deliberările Națiunilor Unite prin aceea că ar avea un purtător de cuvânt, care ar primi un fel de calitate onorifică de membru fără drept de vot în Națiunile Unite, spre a lua parte la desbaterile Adunării Generale; și principala putere executivă a Statelor Unite, posesoara primei bombe atomice, declară că Națiunile Unite nu sunt un mijloc temporar ci o tovarășie permanentă”; și

6 „DEOARECE această continuă purtare a domnitorilor politici, comerciali și religioși este o părăsire disprețuitoare a suveranității universale a lui Iehova și o încercare de a întoarce popoarele națiunilor dela strângerea lor în jurul Steagului regal al lui Iehova pentru popoare, Christos Isus Regele;

7 „IN CONSECINȚA, NOI, Martorii lui Iehova adunați la adunarea „Cântarea de laudă” la Philadelphia, Pa., U. S. A., în această seară de sâmbătă, 22 Noembrie 1947, hotărîm și declarăm:

8 CĂ ne-am adunat în unire, neținând seamă de rasă, naționalitate, limbă, culoare, sau afiliere religioasă de mai înainte, înaintea Regelui intronat al lui Iehova al lumii noi, Christos Isus, care stă, acum, pe Muntele Sion, ca un Steag pentru popoare;

9 CĂ noi părăsim Națiunile Unite, ca „singura speranță a omenirii” și o primim ca o manifestare a prezisei „uriciuni a pustirii”, pe care creștinătatea a așezat-o să stea în „locul sfânt”, ca un stindard făcut de oameni, spre a substitui preaslăvitul Steag al lui Iehova (Matei 24 : 15); și

10 „CĂ noi vom continua, fără frică și cu credincioșie, să ridicăm ca singura speranță „Steagul regal al lui Iehova pentru popoare”, întrucât cântăm laudele Lui și întrucât predicăm, atât în public, cât și din casă în casă, domnia de drept a împărăției Sale, făcând prin aceasta, în mod vădit cunoscut popoarelor tuturor naționalităților că ele deasemenea se pot aduna la marele Steag și își pot lua poziție de partea împărăției lui Dumnezeu a păcii durabile, a fericirii nesfârșite și a vieții vecinice”.

11 Motiunea președintelui pentru adoptarea rezoluțiunii de mai sus a fost secundată de către Percy Chapman din biroul de filială a Societății din Canada, cu rezultatul final că rezoluțiunea a fost în unanimitate adoptată cu mare entuziasm de către mulțimea adunată. (Watchtower din 15 Ianuarie).

1 Când și cui a prezentat președintele Societății următoarea rezoluțiune?

2 Ce arată Scripturile cu privire la anul 1914?

3 Ce semn vizibil avem noi desore împărăției în acel an?

4. Pe cease dușmanii și judecătorii pământului au bun motiv să se teamă de Iehova și să cedeze puterea Regelui Său?

5. Ce este al Său, ce ea e au apucat și urmat națiunile aliate și preoțimea religioasă?

6 Ce constituie o asemănare purtare în fapt?

7. Ce întărește și declară, așa dar, Adunarea Martorilor lui Iehova înainte de toate?

8 Ce hotărâse ei cu privire la Națiunile Unite?

9 Ce hotărâse ei cu privire la Steagul pentru popoare?

10 Ce apune a fost luată față de această rezoluțiune?

Asociația „Martorii lui Iehova din România”

PERSOANĂ JURIDICĂ ȘI MORALĂ
București Str. Decembriștilor Nr. 35